

I

Edinburgh, Schotland

Ik tuurde naar het kunstwerk en vroeg me af wat het in vredesnaam moest voorstellen. In mijn ogen was het een onsamenhangend geheel van lijnen en vierkanten in verschillende kleuren. Het kwam me vaag bekend voor. Sterker nog, ik had een tekening van Cole van toen hij drie was en die leek op dit schilderij; hoewel ik betwijfelde of iemand driehonderdvijfenzeventig pond voor zijn tekening wilde betalen. Aan de andere kant kon ik me net zomin voorstellen dat er iemand zo gek was om dit bedrag aan een stuk canvas uit te geven dat eruitzag alsof er lukraak wat verfklodders op waren gekwakt.

Maar toen ik om me heen keek, zag ik dat de meeste mensen in de galerie het werk bewonderden. Misschien lag het aan mij en was ik niet slim genoeg om het te begrijpen. In een poging wat intelligenter over te komen omwille van mijn vriend deed ik alsof ik geboeid naar het volgende schilderij stond te kijken.

‘Eh... nee, ik kan er ook niets van maken,’ klonk een hese stem naast me. Ik herkende die stem uit duizenden. In het Amerikaanse accent klonken zo nu en dan het zangerige en de harde medeklinikers van het Schots door, wat het gevolg was van het feit dat de betreffende persoon nu bijna zes jaar in Schotland woonde.

Opgelucht keek ik mijn beste vriendin Joss van opzij aan en voor het eerst die avond kon ik een stralende lach tevoorschijn toveren. Jocelyn Butler was een pittige dame die zei waar het op stond. Ze kwam uit Amerika en werkte net als ik achter de bar in Club 39, een redelijk chique tent in een souterrain in George Street, een van de bekendste straten in het centrum. Inmiddels waren we al vijfjaar collega’s.

Gekleed in een zwart designerjurkje en op elegante hoge pumps

zag mijn vriendin, die niet zo lang was, er sexy uit. Net als haar vriend, Braden Carmichael. Hij hield zijn hand bezitterig tegen haar onderrug en straalde zelfvertrouwen uit. Dat niet alleen, hij was ook nog eens onvoorstelbaar knap. Ik was al jaren op zoek naar zo'n aantrekkelijke vent en als ik niet zoveel om Joss zou geven en Braden niet hopeloos verliefd op haar was, had ik hem al lang van haar afgepikt. Hij was ruim een meter tachtig, wat hem in mijn geval tot een perfecte kandidaat maakte, aangezien ik lang was met mijn een meter achtenzeventig. Op hoge hakken was ik bijna net zo groot als Braden. Joss' vriend was niet alleen sexy maar ook rijk en je kon met hem lachen. Hij hield waanzinnig veel van Joss; ze waren bijna anderhalf jaar samen en ik had het idee dat een huwelijksaanzoek niet lang op zich liet wachten.

'Je ziet er geweldig uit,' zei ik terwijl ik haar van top tot teen bewonderde. In tegenstelling tot mij had Joss grote borsten, en ook haar heupen en achterwerk mochten er zijn. 'Leuk dat jullie er zijn.'

'Ik doe het voor jou,' mompelde Joss en ze keek fronsend om zich heen naar de schilderijen. 'Als de kunstenaar me vraagt wat ik ervan vind, zal ik haar een leugen moeten verkopen.'

Braden gaf haar een kneepje in haar zij en lachte. 'Als de kunstenaar net zo pretentius is als haar kunst, waarom zou je haar dan niet onomwonden de waarheid vertellen?'

'Je hebt gelijk.' Joss grinnikte naar hem.

'Nee, niet doen,' zei ik vlug, omdat ik wist dat ze haar mond niet kon houden. 'Becca is de ex van Malcolm, maar ze zijn nog steeds bevriend. Als je ongezouten kritiek à la Robert Hughes wilt geven dan ben ik straks de klos.'

Joss keek me vragend aan. 'Wie is Robert Hughes?'

'Hij was een beroemd kunstcriticus,' verzuchtte ik.

'Dat hoor ik graag.' Even verscheen er een gemene grijns op haar gezicht. 'Je weet toch wat ze zeggen: "Eerlijkheid kent geen tijd".'

'Volgens mij moet dat "gezelligheid" zijn, schat.'

'Dat weet ik ook wel. Maar "eerlijkheid" is een goed alternatief, toch?' Er verscheen een glinstering in haar ogen die me vertelde dat ze koppig zou volhouden, waar ik nerveus van werd.

Ze was een persoonlijkheid met wie je rekening moest houden, en als ze ergens een mening over had of iets wilde zeggen, kon niemand haar tegenhouden. Toen ik haar voor het eerst ontmoette, was ze erg gesloten en op zichzelf. Ze wilde liever niet te veel betrokken raken bij de persoonlijke dingen die zich in het leven van haar vriendinnen afspeelden. Maar vanaf het moment dat ze een relatie had met Braden, was ze veranderd. Onze vriendschap was hechter geworden en Joss was de enige die wist wat zich in mijn leven afspeelde. Ik was heel blij met onze vriendschap, maar in situaties als deze verlangde ik wel eens terug naar de Joss van vroeger, die haar gedachten en gevoelens voor zich hield.

Ik had nu bijna drie maanden iets met Malcolm Hendry. Hij was mijn perfecte date: vriendelijk, rustig, lang... én rijk. Hij was de oudste ‘verwenvent’, zoals Joss het plagend noemde, die ik had gehad, hoewel je een man van negenendertig niet oud kon noemen. Dat hij vijftien jaar ouder was dan ik kon me niets schelen, want ik wist zeker dat hij de ware was. Ik wilde niet dat Joss roet in het eten zou gooien met haar beledigende opmerkingen over het werk van een goede vriendin van hem.

‘Jocelyn...’ Braden greep haar stevig vast toen hij mijn paniek zag, ‘het lijkt me toch beter dat je je eerlijkheid uitstelt tot vanavond.’

Uiteindelijk begon het haar te dagen en ze legde haar hand geruststellend op mijn arm. ‘Het was maar een grapje, Jo. Ik zal me voorbeeldig gedragen, dat beloof ik.’

Ik knikte. ‘Het is... Het gaat goed tussen hem en mij, snap je?’

‘Malcolm lijkt me een sympathieke vent,’ merkte Braden op.

Joss maakte een schrapend keelgeluid, wat we allebei negeerden. Mijn vriendin had haar mening over de keuze van mijn vriend al eerder duidelijk gemaakt: ze vond dat ik Malcolm gebruikte en dat dit andersom ook zo was. Het klopte dat hij vrijgevig was en dat kwam me goed van pas. Toch gaf ik echt om hem. Sinds John – mijn ‘eerste liefde’, ik was zestien – viel ik op charmante rijke mannen die mij en Cole enige financiële zekerheid konden bieden. Na een halfjaar had John er genoeg van gekregen

om altijd op de tweede plaats te komen, omdat mijn familie boven alles ging, en hij had me gedumpte.

Ik had een belangrijke levensles geleerd, namelijk dat ik bepaalde eisen kon stellen aan een man: hij moest een goede baan hebben met een flink inkomen, een harde werker die ook nog eens knap was. Zelf zou ik nooit genoeg verdienen, hoe hard ik ook werkte. Ik blonk nergens in uit en had geen bijzondere talenten om voor een goed inkomen te kunnen zorgen waarvan ik mijn moeder en mijn broertje kon onderhouden. Maar ik was aantrekkelijk genoeg om een man aan de haak te slaan die deze bijzondere kwaliteiten wél bezat.

Enkele jaren nadat ik over het liefdesverdriet van mijn mislukte relatie met John heen was, ontmoette ik Callum. Hij was een rijke advocaat van in de dertig, zag er geweldig uit en was bovendien intelligent en beschaafd. Vastbesloten om deze relatie te laten slagen gedroeg ik me als de perfecte vriendin. Het werd een gewoonte om me anders voor te doen dan ik was en het werkte: Callum dacht een tijdlang dat ik inderdaad perfect was. Na twee jaar dreven mijn geslotenheid over mijn familie en mijn onvermogen om hem toe te laten tot mijn gevoelswereld ons uit elkaar en hij verliet me.

Het kostte me maanden voordat ik weer mezelf was en regelrecht in de armen van Tim liep. Dat was een grote vergissing. Hij werkte als aandelenmakelaar voor een groot bedrijf en bleek zo saai en zelfingenomen dat ik degene was die het uitmaakte. Daarna kwam Steven, salesmanager bij een van die irritante huis-aan-huis verkoopbedrijven. Hij maakte lange dagen. Aanvankelijk dacht ik dat dit in ons voordeel was, maar het pakte anders uit. Joss dacht dat Steven het had uitgemaakt omdat ik niet genoeg tijd voor hem had vanwege mijn verplichtingen thuis. Maar in werkelijkheid had ik hem verlaten omdat hij me een slecht gevoel over mezelf gaf. Hij beweerde dat ik nergens voor deugde en dat haalde te veel nare herinneringen naar boven. Hoewel ik zelf ook wel wist dat ik los van mijn aantrekkelijke uiterlijk niet zoveel had te bieden, kwetste het me dat Steven dit tegen me zei. Na verloop van tijd voelde ik me meer een escortgirl dan zijn vriendin, en toen heb ik er een punt achter gezet.

Ik heb veel van anderen gepikt, maar ik had mijn grenzen en hoe ouder ik werd, des te sneller was de maat vol. Malcolm was echter anders dan de rest. Hij gaf me nooit een rotgevoel over mezelf en onze relatie verliep tot nu toe prima.

‘Waar is je lot uit de loterij?’

Zonder acht te slaan op Joss’ sarcastische toon keek ik over mijn schouder op zoek naar Malcolm. ‘Ik weet het niet,’ mompelde ik.

Je kon inderdaad zeggen dat hij een lot uit de loterij was, want hij had drie jaar geleden de jackpot van EuroMillions gewonnen. Hij had zijn baan als advocaat opgezegd – en daarmee zijn verdere carrière – om als miljonair van het leven te gaan genieten. Maar omdat hij zo gewend was om altijd druk bezig te zijn, had hij een gok gewaagd in de projectontwikkeling, waardoor hij nu de eigenaar was van een aantal monumentale panden.

We bevonden ons in een oud gebouw met vieze rechthoekige ramen, die in rijen boven in de muur zaten en die je eerder in een pakhuis zou verwachten dan in een kunstgalerie. Maar binnen was het stijlvol; met de houten vloer, de prachtige verlichting en scheidingspanelen kwam de tentoonstelling goed tot zijn recht. Een jaar voor het winnen van de loterij was Malcolm gescheiden, maar een rijke aantrekkelijke man als hij bleef natuurlijk niet lang alleen en al gauw had hij Becca ontmoet, een berekenende Ierse kunstenares van zesentwintig. Ze hadden ongeveer een halfjaar een relatie en waren bevriend gebleven nadat het uit was gegaan. Malcolm had in haar kunst geïnvesteerd en een galerie in de buurt van mijn flatje in Leith gehuurd.

Ik moest bekennen dat de tentoonstelling indrukwekkend was, ook al sprak het werk van Becca me niet aan. Speciaal voor de opening had Malcolm een aantal kunstverzamelaars uitgenodigd en gelukkig waren zij wel onder de indruk. Ik was nog niet binnen of ze had Malcolm al opgeëist. In een zilverkleurige legging met een oversized sweater was ze op blote voeten op ons afgevlogen. Ze had me een stralende lach geschonken en Malcolm meegesleept om zich te laten voorstellen aan de mensen die net binnen waren gekomen. Daarna was ik in m’n eentje langs de schilderijen gelopen en had ik me afgevraagd of ik werkelijk geen benul van

kunst had of dat de kunstwerken gewoon slecht waren.

‘Ik was van plan om misschien iets te kopen voor thuis, maar...’ Braden liet de lucht tussen zijn tanden door ontsnappen toen hij het prijskaartje zag van het schilderij waar we voor stonden. ‘... ik geef echt geen geld uit aan deze troep.’

Joss knikte bevestigend, en ik besloot een ander onderwerp aan te kaarten voordat een van hen het werk nog verder zou afkraken. ‘Waar blijven Ellie en Adam?’

Ellie was een zachtaardige vrouw die overal altijd de positieve kant van inzag. Ze slaagde er zelfs in de scherpe tong van haar beste vriendin en haar broer in te tomen. Dat was een van de redenen waarom ik haar had uitgenodigd.

‘Ze blijven vanavond thuis,’ antwoordde Joss ernstig, wat me zorgen baarde. ‘Ze heeft vandaag de uitslag van de MRI-scan gekregen. Het was allemaal in orde, maar alles kwam weer even naar boven en dat bracht haar van streek.’

Het was ruim een jaar geleden dat Ellie was geopereerd. De chirurg had twee goedaardige tumoren verwijderd, die de oorzaak waren geweest van allerlei nare klachten. Ik kende Ellie in die tijd nog niet zo goed. Maar Joss was tijdens Ellies herstel een paar keer bij me langsgekomen op mijn oude adres, en op grond van wat ze me had verteld wist ik dat het voor iedereen een moeilijke periode was geweest. ‘Als het me lukt, ga ik snel even bij haar langs,’ mompelde ik, en ik vroeg me af wanneer ik daar tijd voor had. Mijn leven was nogal hectisch met twee banen, de zorg voor mijn moeder en Cole, en dan moest ik Malcolm ook nog vergezellen bij allerlei gelegenheden.

Joss knikte fronsend. Ze maakte zich veel zorgen om Ellie, meer dan de anderen. Hoewel... Ik keek naar Braden en ook hij had een zorgelijke uitdrukking op zijn gezicht.

Ik kende geen zorgzamere broer dan hij, en omdat ik maar al te goed wist wat het betekende om je te moeten ontfermen over een jonger broertje kon ik het niet over mijn hart verkrijgen daar nu grapjes over te maken.

In een poging om de sfeer toch wat luchtiger te maken vertelde ik ze over mijn verschrikkelijke werkdag. Op dinsdag-, donder-

dag- en vrijdagavond stond ik achter de bar in Club 39. Op maandag, dinsdag en woensdag werkte ik overdag als directiesecretaresse voor Thomas Meikle, een accountant bij Meikle & Young. Mr. Meikle was een humeurige ouwe zeur en omdat ‘directiesecretaresse’ een mooi woord was voor ‘slaaf’ had ik zwaar te lijden onder zijn nukken. Soms ging het dagenlang goed en was er geen vuiltje aan de lucht, maar ineens was het weer foute boel, zoals vandaag toen hij beweerde dat ik ‘er de ballen verstand van had en nergens voor deugde’ – dat waren zijn woorden. Blijkbaar had mijn functioneren een nieuw dieptepunt bereikt: er zat te weinig suiker in zijn koffie, het meisje van de bakker had niet naar me geluisterd en toch plakjes tomaat op zijn broodje gedaan, en ik had de brief die Mr. Meikle zelf was vergeten aan mij te geven niet op de post gedaan. Gelukkig was ik morgen vrij en had ik geen last van de bijtende kritiek van mijn baas.

Braden had me al meerdere keren geprobeerd over te halen om voor zijn bedrijf te komen werken, zodat ik voorgoed van Mr. Meikle was verlost en nu probeerde hij het weer. Maar ik sloeg zijn aanbod af, net als de hulp die Joss me in het verleden had aangeboden. Hoewel ze het goed bedoelden, wilde ik de problemen in mijn leven liever zelf oplossen. Als je afhankelijk werd van mensen om wie je gaf en ze in vertrouwen nam over belangrijke kwesties, zou je vroeg of laat teleurgesteld raken. En dat was wel het laatste wat ik wilde als het om Joss en Braden ging.

Vanavond hield Braden echter zijn poot stijf en hij gaf een opsomming van de voordelen als ik voor hem zou werken. Plotse-ling trok er een huivering door me heen. Ik raakte gespannen en terwijl Bradens stem naar de achtergrond verdween, keek ik om me heen om te zien wie of wat mijn aandacht had getrokken. Toen mijn oog op een jongen viel die me aan stond te staren, stokte de adem me in de keel. We keken elkaar aan en om de een of andere bizarre reden ervoer ik een sterke fysieke reactie die me aan de grond genageld hield. Mijn hart ging tekeer en mijn oren begonnen te suizen.

Hij stond een eindje van me vandaan en ik kon niet zien welke kleur zijn ogen hadden, maar zijn blik was bedachtzaam en in-

dringend. Hij fronste alsof hij net zo van zijn stuk was gebracht door de aantrekkingskracht tussen ons als ik. Waarom was hij me opgevallen? Ik viel niet op types als hij. Niet dat hij er niet goed uitzag met zijn warrige donkerblonde haardos en sexy stoppelbaardje. Hij was lang, maar niet zo lang als Malcolm; ik schatte hem net geen een meter tachtig en op de hakken die ik vanavond aanhad, was ik waarschijnlijk langer dan hij. Ik kon zijn armspieren goed zien omdat die mafkees een t-shirt met korte mouwen droeg, en dat in de winter. Toch was hij niet het type met wie ik zou daten. Hij was niet breed en gespierd, maar slungelig en pezig. ‘Taai’ was het juiste woord. En dan zijn tattoos... Ik kon niet zien wat ze voorstelden, maar wel dat ze kleurig waren. Ik hield helemaal niet van tattoos.

Terwijl hij me ongegeneerd van top tot teen opnam, was het alsof er vonken door mijn lichaam schoten. In verlegenheid gebracht door zijn schaamteloze gedrag kon ik wel door de grond zakken, hoewel ik in dit soort situaties meestal met een flirterige glimlach reageerde. Toen hij me weer aankeek, schonk hij me een laatste verzengende blik, die tastbaar als een ruwe aanraking op mijn blote huid aanvoelde. Daarna keek hij van me weg. Van streek en nogal opgewonden keek ik hem na tot hij achter een scheidingspaneel verdween.

‘Wie was dat?’ Het was de stem van Joss, die langzaam tot me doordrong.

Knipperend met mijn ogen draaide ik me naar haar toe en ik had het sterke vermoeden dat ik haar verbijsterd aanstaarde. ‘Al sla je me dood.’

Joss gniffelde. ‘Hij zag er wel lekker uit.’

Achter haar schraapte iemand zijn keel. ‘Pardon?’

Er verscheen een brutale twinkeling in haar ogen, maar toen ze zich naar haar geïrriteerde partner omdraaide, trok ze een volkomen onschuldig gezicht. ‘Puur esthetisch gezien, bedoel ik.’

Braden kreunde en trok haar dichterbij, waarna Joss me een veelbetekenende glimlach schonk die ik beantwoordde. Braden Carmichael was het toonbeeld van de bikkelharde zakenman die zei waar het op stond, intimiderend en afstandelijk. Toch

had Jocelyn Butler hem voor zich weten te winnen en hem om haar vinger gewonden.

We stonden een tijd te praten over van alles en nog wat onder het genot van een glas gratis champagne. Soms voelde ik me in hun gezelschap wat onzeker omdat ze zo intelligent waren en van veel dingen verstand hadden. Ik lachte maar een beetje mee en genoot van hun plagerijen over en weer. Als ik alleen was met Joss was het heel anders. Ik kende haar beter dan Braden en wist dat ik bij haar mezelf kon zijn. Dat kwam in mijn leven niet zo vaak voor en het was een aangename afwisseling.

We maakten een praatje met een paar andere bezoekers en deden ons best om onze verbazing te verbergen toen ze de schilderijen enthousiast bewonderden. Maar na ongeveer een uur keek Joss me verontschuldigend aan. ‘Jo, we moeten gaan. Het spijt me, maar Braden heeft morgenvroeg een vergadering.’

Waarschijnlijk was de teleurstelling van mijn gezicht af te lezen, want ze schudde haar hoofd.

‘Oké, ik blijf. Dan gaat Braden alleen naar huis.’

Nee, dat was absoluut niet mijn bedoeling. Ik kende dit soort situaties maar al te goed. ‘Ga maar gewoon met Braden mee. Het is hier saai, maar ik overleef het wel.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’

Ze kneep me even vriendschappelijk in mijn arm en gaf Braden een hand. Met een knikje naar mij nam hij afscheid, waarna ik ze een fijne avond toewenste en ze nakeek toen ze naar de hal liepen waar de jassen hingen. Als een ware gentleman hielp Braden Joss in haar jas en met zijn arm om haar schouders leidde hij haar naar buiten, de koude avondlucht van februari in. Met het mij bekende benauwde gevoel op mijn borst bleef ik achter in de galerie.

Ik wierp een blik op mijn gouden horloge dat ik voor kerst van Malcolm had gekregen. Elke keer dat ik erop keek betreurde ik het dat ik het nog niet kon verkopen. Het was het duurste cadeau dat iemand me had gegeven en het geld dat het zou opbrengen was meer dan welkom op mijn bankrekening. Ik hoopte dan ook dat mijn relatie met Malcolm lang genoeg zou duren, zodat ik het

horloge ooit kon verkopen zonder dat hij er bezwaar tegen maakte. Maar om mezelf voor teleurstellingen te behoeden had ik geleerd om niet al te hoge verwachtingen te hebben.

Het was kwart over negen. Enigszins gespannen viste ik mijn mobieltje uit mijn nep-Gucci-handtasje en keek of ik een sms'je had. Niets ontvangen. *Verdomme, Cole!*

Ik had Cole net een berichtje gestuurd om hem eraan te herinneren dat hij me zou bellen zodra hij thuis was, toen iemand zijn arm om mijn middel sloeg. Ik rook de mannelijke geur van Malcolms aftershave. Op mijn hoge hakken stond ik op gelijke hoogte met hem en ik draaide me lachend om zodat hij mijn bezorgdheid om Cole niet in mijn ogen zou zien toen we elkaar aankeken. Ik droeg een chique rode jurk van Dolce & Gabbana, die Malcolm had betaald op onze laatste stedentrip. De jurk zat als gegoten en benadrukte mijn welgevormde figuur. Het was een van mijn favoriete jurken en ik zou het betreuren als die op mijn stapel kleren terecht kwam die ik op eBay wilde verkopen.

'Daar ben je.' Malcolm lachte naar me en er verschenen charmante rimpeltjes om zijn twinkelende bruine ogen. Hij had een volle bos zwart haar dat bij de slapen een beetje grijsde, wat hem sexy stond. Hij droeg altijd een maatpak en vanavond had hij een chic exemplaar aantrokken. 'Ik dacht dat je vrienden zouden komen, anders had ik je niet alleen gelaten.'

Glimlachend legde ik een hand tegen zijn borst. 'Maak je geen zorgen, ik vermaak me prima. Ze waren er ook, maar moesten op tijd weer naar huis.' Mijn mobiel hield ik in mijn andere hand. Waar was Cole in vredesnaam? Ik maakte me zorgen en kreeg er buikpijn van.

'Ik wil een schilderij van Becca kopen. Kom, ik laat het je zien. Dan kunnen we samen doen alsof we het mooi vinden.'

Ik schoot in de lach maar voelde me onmiddellijk schuldig, en ik beet op mijn onderlip om het geluid te smoren. 'Gelukkig ben ik niet de enige die niets van de schilderijen begrijpt.'

Vlug keek Malcolm om zich heen en er verscheen een geamuseerde glimlach om zijn mond. 'En gelukkig weten deze mensen meer van kunst dan wij, dus mijn investering zal zeker winstge-